
Kdo chce víc

...

„Jsou výborná. Taky má bylinky. Ty si pěstuje ze semínek.“

„Ty se v tom vyznáš?“

„Macey se v tom vyzná. Bylo mi řečeno, že si můžu vzít, na co mám chuť. Prý je to dokonce žádoucí. Včera večer jsem si udělala plnou mísu fantastického salátu. Jedla jsem ho tady venku, popíjela k němu víno a sledovala okenní show.“

„Vedeš divný život. Vyprávěj mi o lidech, které pozoruješ.“

Lila nalila víno a připravila si k ruce dalekohled – čistě pro případ.

„V desátém patře žije rodina, která právě koupila svému chlapečkovi štěně. Ti dva jsou vážně roztomilí. Mají se moc rádi a baví mě je sledovat. Ve čtrnáctém bydlí sexy blondýna a její výstavní přítel. Oba by se mohli živit modelingem. Frajer přichází a mizí, vedou vášnivé diskuze, hádají se, lítá nádobí a pak následuje žhavý sex.“

„Ty je okukuješ při milování? Lilo, dej sem ten dalekohled!“

„Ne!“ smála se kamarádka a vrtěla hlavou. „Necivím na ně. Jenom odhaduju, co se děje. Napřed na sebe řvou, ona šermuje rukama, potom se na sebe vrhnou a jeden druhého svlékají. V ložnici i v obývací. Nemají takovouhle terasu, jenom malý balkon u ložnice. A nikdy to nedělají, dokud nejsou úplně nazí.“

A když už jsme u té nahoty, ve dvanáctce je kluk... Počkej, třeba ho zastihneme.“

Chopila se dalekohledu. „Jo, jo, je tam! Mrkni se na to! Dvanácté patro, třetí okno zleva.“

Zvědavá Julie převzala dalekohled a vyhledala doporučené okno. „Páni! Hmmm, mmm. Ten má ale pohyby. Měly bychom mu brnknout a pozvat ho sem.“

„Obávám se, že nejsme jeho typ.“

„Mezi námi – my dvě se líbíme každému.“

„Je to gay, Julie.“

„Ty to odtud poznáš?“ Kamarádka sklonila dalekohled a zamračila se na ni. „Máš snad na tyhle kluky radar?“

„Má na sobě tanga, což mi bohatě stačí.“

„Ty nosíš proto, aby se mu líp hýbalo.“

„Má *tanga*,“ opakovala Lila.

„Tohle předvádí každý večer?“

„Víceméně. Podle mě je to neúspěšný herec, který si přidělává ve striptýzovém klubu a doufá, že prorazí.“

„Tělo má teda božské. Takové měl David taky.“

„Měl?“

Julie položila dalekohled a naznačila, že láme větvičku.

„Kdy?“

„Hned po té pekelné svatbě. Muselo to tak být, ale já se nechtěla rozcházet na té přišerné akci. Beztak to bylo dost hrozné.“

„To mě mrzí, zlato.“

„Díky, ale stejně jsi ho neměla ráda.“

„To jsem nikdy neřekla.“

„Ale vyšlo to na stejno. Dobře se na něj koukalo, ale začínal mě příliš omezovat. ‚Kam jdeš? Jak tam budeš dlouho?‘ Bla bla bla! Pořád mi psal a nechával vzkazy na záznamníku. Když jsem měla moc práce nebo si domluvila něco s tebou nebo dalšími přáteli, naštvál se a trucoval. Bože – připadalo mi, že mám *manželku*! Vyroženou stíhačku. Ženské s uměleckými sklony se za manželky nehodí. Vím to, protože jsem kdysi jednou z nich byla. S Davidem jsem se scházela jenom pár měsíců a už na mě tlačil, abychom spolu žili. Jenže já s nikým žít nechci.“

„Nechceš žít s tím nepravým,“ opravila ji Lila.

„Nejsem připravená žít s nikým. Ještě jsem se nevyrovnala s Maximem. Je moc brzo.“

„Už je to pět let.“

Julie zavrtěla hlavou a poplácala Lilu po ruce. „Moc brzo,“ trvala na svém. „Ten záletnej mizera mě pořád štve. Napřed musím získat pobavený nadhled. Nesnáším rozchody,“ dodala. „Člověk je buď smutnej, protože ho někdo opustil, anebo za hajzla, protože se sám na někoho vykašlal.“

„Já se nikdy na nikoho nevykašlala, ale věřím, že máš pravdu.“

„Protože jim to vřdycky naservíruješ tak, aby si mysleli, že rozchod je vlastně jejich nápad. Kromě toho se s nikým nezapleteš tak vážně, abys měla nárok poslat ho k vodě.“

Lila se usmála. „Ještě jsem se nevypořádala s Maximem,“ prohlásila a Julie vyprskla smíchy. „Můžeme si objednat večeři. Poblíž je řecká restaurace, kterou si všichni chválí. Zatím jsem ji nevyzkoušela.“

„Beru, pokud jako zákusek bude baklava.“

„Mám cupcakes.“

„Ještě lepší. Teď mi ke štěstí nic nechybí. Jsem ve snobském bytě, piju dobré víno, přivezou mi skvělé řecké jídlo a je se mnou moje nejlepší kamarádka.“ Znovu zvedla dalekohled. „A navrch mi zatančí sexy... och, zpeněný muž – sexuální orientace nepotvrzena.“

„Gay,“ zopakovala Lila a zvedla se, aby přinesla jídelníček.

Pochutnávaly si na výborném jehněčím a vypily k němu skoro všechno víno. Kolem půlnoci se pustily do zákusků. Možná to není nejlepší kombinace, usoudila Lila, když ji začal mírně tížit žaludek, zato je to ta nejlepší terapie pro kamarádku, která je z rozchodu rozhozená víc, než příznává.

Nejde jí ani tak o toho muže, přemítala Lila, zatímco kontrolovala bezpečnostní systém, ale o rozhod jako takový. O všechny ty otázky, které s sebou přináší.

Co je to se mnou? Proč mi žádný vztah nevydrží? S kým budu večeřet?

Když žijete ve společnosti orientované na páry, můžete si jako single připadat méněcenní.

„Já ne,“ ujistila kocoura, který se někde mezi posledním soustem jehněčího a prvním cupcakem schoulil na svém pelišku. „Mně nevadí žít sama. Můžu si jít, kam chci a kdy chci. Můžu si dělat, co mi zrovna vyhovuje. Aspoň poznám kus světa. Jasně, Thomasi, promluvit si můžu jenom s kočkou, ale věř mi, že ani to mi nevadí.“

Přesto ji mrzelo, že nepřesvědčila Julii, aby u ní přespala. Nejenom že by měla společnost, ale mohla kamarádce pomoci s kocovinou, kterou bude ráno mít.

Když se chystala do postele, usoudila, že mini cupcakes jsou dílem ďábla. Jsou mrňavé a moc dobré. Říkáte si, že jste vlastně vůbec nic nesnědli, a zatím jich v sobě máte šest.

Je nabuzená alkoholem a cukrem. Stejně neusne.

Zvedla dalekohled. Všimla si, že se někde dosud svítí. Není jediná, kdo je vzhůru v... ježíšmarjá, v jednu čtyřicet v noci.

Zpocené tělíčko taky nespí. Má u sebe stejně sexy kluka, jako je on. Lila se samolibě pouсмála. Musí říct Julii, že její radar nelže.

Ani Večírkoví ještě nespí. Podle oblečení to vypadá, že se právě vrátili z nějaké nóbl akce. Lila obdivovala oranžové šaty té ženy, které se krásně třpytily. Chtěla by vidět její boty. Dočkala se, když se žena sklonila, přidržel se mužova ramene a zula si zlatý páskový sandál s červenou podešví na nebesky vysokém podpatku.

No jo, Louboutin.

Podívala se níž.

Blondýna taky ještě nezalehla. Zase má na sobě malé černé – přiléhavé a krátké. Vlasy si vyčesala do uzlu. Byla někde ve městě, spekulovala Lila, a nedopadlo to dobře.

Ona brečí, uvědomila si vzápětí, když spatřila, jak si utírá tváře. Bylo vidět, že mluví rychle a naléhavě. Vypadá to na pořádnou hádku s přítelem.

Kde vůbec je?

Ať se dívala, jak se dívala, nemohla ho najít.

Vykašili se na něj, radila jí v duchu Lila. Nikdo nemá právo ti ztrpčovat život. Jsi nádherná a určitě taky chytrá. Máš na víc, než...

Vtom sebou trhla. Ženina hlava se prudce zaklonila, jako by schytala ránu pěstí.

„Proboha, on ji praštil! Ty hajzle! Ne....“

Bezmocně vykřikla. Sledovala, jak si žena zakrývá obličej a krčí se před další ranou.

Pláče, prosí.

Lila se jedním skokem přenesla k nočnímu stolku, na němž ležel její mobil. Popadla ho a spěchala zpátky k oknu.

V mdlém světle sice muže neviděla, ale žena stála přitisknutá zády k oknu.

„To by stačilo, to by stačilo,“ zamumlala Lila a chystala se vytukat 911.

Pak se to stalo.

Sklo se roztříštilo a žena vylétla ven. Ruce měla doširoka rozpažené, kopala nohama, vlasy poletovaly jako zlatá křídla. O čtrnáct pater níž tvrdě dopadla na chodník.

„Ach, proboha! Bože, bože!“ Lila zápolila s mobilem.

„Tísňová linka. Jaký máte problém?“

„On do ní strčil! Strčil do ní a ona vypadla z okna!“

„Madam...“

„Počkat! Počkat!“ Zavřela víčka a přinutila se třikrát zhluboka nadechnout. Musíš mluvit srozumitelně, poručila si, a říct všechno, co víš.

„Tady Lila Emersonová. Právě jsem se stala svědkem vraždy. Někdo vystrčil ženu z čtrnáctého patra. Jsem zrovna...“ Chvilí trvalo, než si vzpomněla na adresu Kilderbrandových. „Stalo se to v protějším domě. Ach..., myslím, že je to západně ode mě. Promiňte, vůbec mi to nemyslí. Je mrtvá. Musí být mrtvá.“

„Posílám tam hlídku. Nezavěšujte, prosím.“

„Ano, ano, zůstanu ve spojení.“

Zachvěla se a zvedla dalekohled. V místnosti za rozbitým oknem panovala tma.